

# *Sanctus*

*- et magasin, som beskriver liberal katolsk kirke*

Nr. 29, 9. årg — juni 2015



liberal katolsk kirke i Danmark

## Helligåndskirken, København

### Ansvarshavende præst:

Uffe Børjesen  
Knudsskovvej 73 B, 4760 Vordingborg  
Tlf: 50672446; mail: uffeborjesen@gmail.com

### Menighedsrådsformand:

Susanna Bang  
Galgebakken Neder 10-7, indg. B, 2620 Albertslund  
Tlf: 5170 7034; mail: sbang@comxnet.dk

### Kasserer:

Simone Andersen  
Brumleby 103, 2100 København Ø  
Tlf: 8161 9320; mail: simone.andersen@comxnet.dk

## Maria Magdalene Kirke, Nordsjælland

### Ansvarshavende præst og menighedsrådsformand:

Birgit Adelsteen Ljungdahl  
Hansensvej 10, 1.tv., 3400 Hillerød  
Tlf: 6131 9193; mail: birgit@lkk-dk.dk

### Præst og kasserer:

Kenneth Christensen (se nedenfor)

## Biskop CW Leadbeaters ora- torium, Roskilde

### Ansvarshavende præst:

Kenneth Christensen  
Egegårdsparken 5, 4000 Roskilde  
Tlf: 2874 1721; mail: kenneth@lkk-dk.dk

## Center Skt. Rafael, Midtjylland

### Ansvarshavende præst:

Heinrich Nielsen  
Roevej 6, 8643 Ans By  
Tlf: 2625 1848; mail: heinrich@lkk-dk.dk

## Sankt Maria Kirken, Aalborg

### Ansvarshavende diakon:

Karin Joy Wolff  
Holmevej 6, 9490 Pandrup  
Tlf: 4059 4440; mail: karin@lkk-dk.dk

## Sankt Gabriels Kirke, Aarhus

### Ansvarshavende præst:

Lise Ollendorff  
Finsensgade 52, 2. th., 8200 Århus N  
Tlf: 6091 7602; mail: lise-ollendorff@mail.dk

### Menighedsrådsformand:

Dorte Abildskov  
Skjoldborgsvej 3, Selling, 8370 Hadsten  
Tlf: 2972 4284; mail: dorteabildskov@gmail.com

### Kasserer:

Finn Andersen  
Skjoldborgsvej 3, Selling, 8370 Hadsten  
Tlf: 2972 5030; mail: finn@lkk-dk.dk

## Center Skt Knud, Sydsjælland Regionalbiskop for Danmark

Uffe Børjesen (se ovenfor)

## Center Skt. Mikael, Fyn

### Pastor emeritus:

Natascha Høyer  
Walkendorffsvej 88, 5700 Svendborg  
Tlf: 2238 8244; mail: nathoe@paradis.dk

## Foreningen liberal katolsk kirke i Danmark

### Bestyrelse:

Kenneth Christensen, formand (se ovenfor)  
Birgit Adelsteen Ljungdahl, kasserer (se ovenfor)

### Sanctus:

Sanctus udgives af foreningen liberal katolsk kirke  
i Danmark.

Bladet udkommer tre gange årligt:  
februar, juni og oktober.

Indlæg sendes til ansvarshavende redaktør Simone  
Andersen, simone.andersen@comxnet.dk senest  
15 /12 (februar), 15/4 (juni) og 15/8 (oktober)

Artiklerne udtrykker forfatterens holdning.

### Kirkens webadresse:

www.lkk-dk.dk -  
Her kan tidligere numre af Sanctus læses.

# Tillykke til Danmarks ny præst

*Af Heinrich Nielsen*

---



*Lises prima missa*

Så fik vi en kvindelig præst mere i Danmark.

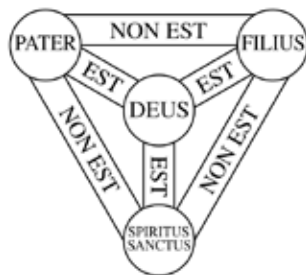
Lise Ollendorff blev ordineret som den tredje kvindelige præst i Danmark lørdag den 14. februar 2015 i Skt. Gabriels Kirke i Århus.

En præstevielse i LKK Danmark hører til de sjældne, det er en stor begivenhed som tiltrækker folk fra hele landet. Fra nord i Ålborg, fra Århus og København, og sågar fra Stockholm i Sverige. Kirken var på det sæt næsten fuld og præstevielsen blev forrettet af vores regionalbiskop +Uffe Børjesen.

Dagen efter, søndag den 15. februar,

holdt Lise sin første messe - en dejlig oplevelse som vi ikke så tit oplever her i Århus, men når den så sker som her er det smukt og dejligt.

Lise har også overtaget embedet som ansvarshavende præst i Århus. Kirkelige handlinger skal fremover anmeldes til hende.



# Præsteordination i Århus

*Af Uffe Børjesen*

---



På en lun lørdag i februar fik menigheden i Århus en ny præst; nemlig Lise Ollendorff. Deltagerne i fejringen af dagens messe, med præsteordination, var, fraset præsteskab fra hele Danmark, en skøn blanding af menighedens medlemmer, gode venner og Lises familie.

Som biskop er det en stor glæde at kunne dele ud af den kraft som Kristus giver sin kirke gennem ordinationerne. Lises ordination har blandt andet den betydning at Danmark nu har et lige antal mandlige og kvindelige præster, men af ligeså stor betydning er det at Sankt Gabriels menighed for første gang har en kvindelig ansvarshavende præst.

Det forløb som Lise har gennemlevet i de forudgående ordinationer

har jeg oplevet som meget jævnt og roligt. Fra begyndelsen var både Lise og jeg enige om at ”skynde os meget langsomt” og det har givet Lise muligheder for at få sjælen med på rejsen.

For mig personlig har det været en glæde at kunne stå på sidelinjen og iagttage en ny præst tage ”sit” præsteskab på sig og grundigt forberede sig til de opgaver, der hører til et sådant præsteskab. I samme åndedræt vil jeg gerne anerkende at Lise har haft god nytte af at kunne modtage råd, hjælp og vejledning af sine kommende præstekolleger i Danmark.

Så det er med en stor glæde at jeg kan ønske, både Lise og Sankt Gabriels menighed i Århus, tillykke med det nye præsteskab.

# Den indre side af de kristne højtider —

## Pinse

*Af CW Leadbeater — oversat af Bent Christensen*



**P**inse er den sidste af det, der er blevet kaldt de fire store højtider i kirkeåret. Og selvom vi i liberal katolsk kirke i mange tilfælde giver dem en anden betydning, har alle disse store højtider en mening for os, ligesom de har for andre grene af Kirken. Normalt antages pinse udelukkende at være en mindehøjtid for den nedstigende Helligånd over apostlene ti dage efter Kristi himmelfart. Jeg ved ikke, om det skete præcis sådan, som det fortælles, eller ikke. Mange mennesker har betvivlet det på tilsyneladende velfunderede grundlag, men det, vi skal forstå om denne, såvel som om de øvrige højtider, er, hvad Origenes, den største af kirkefædrene, sagde med hensyn til evangelierne. Han benægtede overhovedet ikke, at alle disse begivenheder fandt sted i Judæa, men han sagde, at det, der engang skete i Palæstina, ikke har nogen betydning for os. Det, der har betydning, er, at alle disse begivenheder er symboler på åndelige kendsgerninger, der sker for ethvert kristent menneske.

**D**enne Helligåndens nedstigning er et symbol på den store vir-

kelige begivenhed, der sker for den indviede discipel. Det menneske, der har nået adepts-kabet, stiger ind i et højere kongerige og bliver mere end et menneske. Derfor blev Kristus fremstillet som en person, der stiger op fra jorden til himlen. Nedstigningen af Helligånden i forbindelse hermed har til formål at symbolisere den vidunderligt nære og mystiske forening mellem adepten og Guddommen gennem adepts monade, og udstrømningen af åndelig kraft som dermed med ham som bindeled kommer til jorden – et storslået mysterium, som vi endnu ikke helt kan fatte.

**D**et er derfor nødvendigt, at vi forstår denne højtid som en festligholdelse af foreningen mellem Gud og menneske og af den heraf følgende nedstigning af Helligånden til verden. Jeg stiller ikke spørgsmålstegn ved, at en begivenhed i den retning kan have fundet sted i forbindelse med Jesu liv, men det betydningsfulde for os er, at dette finder sted i løbet af den indviedes liv, og at det derfor også en dag vil finde sted hos hver eneste af os. Selve dagens navn tilkendegiver dette, selvom mange mennesker fejlagtigt tror, at det har en anden oprindelse. På en-

gelsk kaldes dagen for Whitsunday. Det siges ofte, at navnet er en forvanskning af ”White Sunday”, og at dagen blev kaldt således, fordi kandidater klædt i hvidt blev fremstillet til dåb den dag. Det er ikke den rigtige oprindelse, for ”Whitsun” er faktisk en forvanskning af det gamle angelsaksiske ord *Pfingsten*<sup>1</sup>, som betyder Helligånden. Derfor bør det engelske ord udtales med tryk på første stavelse, og det er for at hjælpe engelsktalende menigheder til at huske den udtale, at jeg så omhyggeligt har skrevet det med en bindestreg<sup>2</sup>.



**D**et skal bemærkes, at Helligånden indtager en mærkelig plads i de gamle bønnebøger og tjenester, hvis vi i al ærbødighed må sige det sådan. Den athanasiske trosbekendelse siger meget rigtigt, at i Treenigheden er ingen før og ingen efter en anden, ingen er større eller mindre end en anden, De er alle lige stillede og lige evige. Alligevel er det værd at bemærke, at mens der i de romerskkatolske og anglikanske liturgier er mange bønner til Gud Faderen og Gud Sønnen, er der næsten

1 det danske ”Pinse” er altså tættere på betydningen af det oprindelige ord

2 I Leadbeaters originale tekst skriver han Whitsun-day

ingen til Gud Helligånden. Der er også kun meget få kirker, der er viet til Helligånden. I hindureligionen synes der også at være et tilsvarende mærkeligt fravær, men her med hensyn til det første aspekt i stedet for det tredje. Jeg er blevet fortalt, at i hele Indien er der kun et tempel, der er viet til Brahma, skønt der er tusinder til Vishnu og Shiva.

**A**rsagen til fraværet i kristendommen er, at der har hersket store misforståelser med hensyn til placeringen af den tredje person i den hellige Treenighed. Vi læser ofte, at han er sendt af Kristus, som var han blot og bar en påvirkning, der skulle sendes af sted – hvis vi må sige sådan med ærbødighed. Det er ikke sandt. Han er en person i Treenigheden, lige så stor som de andre, for alle er lige. Husk, at Treenigheden er et mysterium, og den vil forblive et mysterium, uanset hvad vi måtte sige eller mene herom. Den befinder sig langt hævet over os og er udenfor vor rækkevidde, men vi kan måske begribe noget af dens betydning for os. Det er rigtigt og klogt, at vi forsøger at forstå mest muligt.

**A**lle religioner har en treenighed, men det er til en vis grad forskelligt, hvordan de sætter dem sammen – hvilket udtryk de har. De gamle religioners treenighed var næsten altid Fader, Moder, Søn. F.eks. var det i det gamle Ægypten Osiris,

Isis og Horus. Hindutreenigheden omfatter Skaberen, Vedligeholderen og Ødelæggeren, men de tilføjer hver især et moderligt aspekt, idet de alle har en såkaldt *shakti* eller kraft, som altid betragtes som feminin. Treenigheden hos Zarathustra rummer næsten den nutidige opfattelse med ånd, stof og den aktive energi, der genereres af deres interaktion: Ormuzd, Ahriman (der senere blev betragtet som djævelen, men som oprindeligt var en del af denne treenighed) og Mitra, der indtog Sønnens plads. Så selv om det ikke præcis er Fader, Moder, Søn, er det dog evig ånd, evigt stof og den aktive kraft, der kommer fra Mitra Sønnen. Den kristne treenighed svarer ikke helt til nogen af dem. Den omfatter Faderen, Sønnen (den enbårne) og Helligånden, der udgår fra begge. I den kristne treenighed findes der intet feminint element overhovedet – intet som kan tolkes som repræsenterende stoffet alene. Forskellige egenskaber, der reelt hører den tankegang til er i den symbolik blevet tilført Gud Helligånden, og det kunne se ud, som om han repræsenterer flere forskellige karakteristika eller måske er en form for kombination af adskillige tanke- eller symbolretninger.

**D**et tætteste, vi i historien kan komme den kristne fremstilling af Treenigheden som Fader, Søn og

Helligånd, er den filosofiske opfattelse af Logos' tre aspekter. Der findes intet feminint i nogen af dem, og de er i tæt indbyrdes samklang. Det feminine aspekt bringes ind som moder-stoffet eller stoffets grundtone, der i hinduismen kaldes *Mula-prakriti*. Det er imidlertid ikke en del af Treenigheden – ligesom den hellige Jomfru i det kristne system også står uden for Treenigheden og alligevel er nært knyttet til dens personer – f.eks. repræsenteret i den velkendte hymne som Moder, Datter, Guds ægtefælle. Moder af Gud som Kristus (ikke den evige Kristus, alene-født af Faderen, men den sekundære Kristus som menneske). Datter af Gud ud fra teorien om, at hun var undfanget ubesmittet af Anna hendes moder. Og herefter Helligåndens ægtefælle i den ubesmittede undfangelse af Kristus. Men at prøve på at anvende denne detaljerede kosmiske symbolik på den agtværdige jødiske kvinde, der var moder til Jesus, materialiserer imidlertid hele ideopfattelsen og gør den latterlig.



**D**en kristne treenighed repræsenterer tre udstrømningsfaser, og de svarer til en vis grad til og er prototyper på opdelingen i Kraft,

Visdom og Intelligens, fordi Gud Faderen er alle tings skaber. *Atma* eller ånden i mennesket er et udtryk for *ham*, sandelig en del af ham, mens Gud Sønnen er Visdommen, gennem hvilken alle ting blev skabt. Gud Faderen er skaberen, men han skaber gennem Sønnen. Kraften udfoldes gennem Sønnen, Visdommen. Så har vi det tredje aspekt, Helligånden, der svarer til ideen om *manas* eller intelligensen i mennesket, ligesom *bud-dhi* eller intuition svarer til Visdom og *atma* eller ånd svarer til Lyset eller Kraften, der ligger bagved.



Den kristne opfattelse af Helligånden omfatter den orientalske tanke om Lyset fra Logos – armen, der kommer fra Faderen og Sønnen og gennem hvilken det guddommelige arbejde for en stor del udføres hernede. Men den er ikke på nogen måde kun et instrument eller en budbringer, som en engel kunne være, men en reel arm. Aktivitetsaspektet af den hellige Treenighed, når vi ser på de tre personer som Vilje, Visdom og Aktivitet. Det kan være nyttigt at forsøge at illustrere disse ting gennem et diagram. For selv om det naturligvis ikke kan forklare et så formidabelt mysterium, kan det

hjælpe vore tanker på deres udflugt ind i disse fremmede egne. Problemet er så komplekst, at det ikke vil være klogt at foragte nogen form for hjælp til at fastholde de mange sider af det samtidigt i sindet.

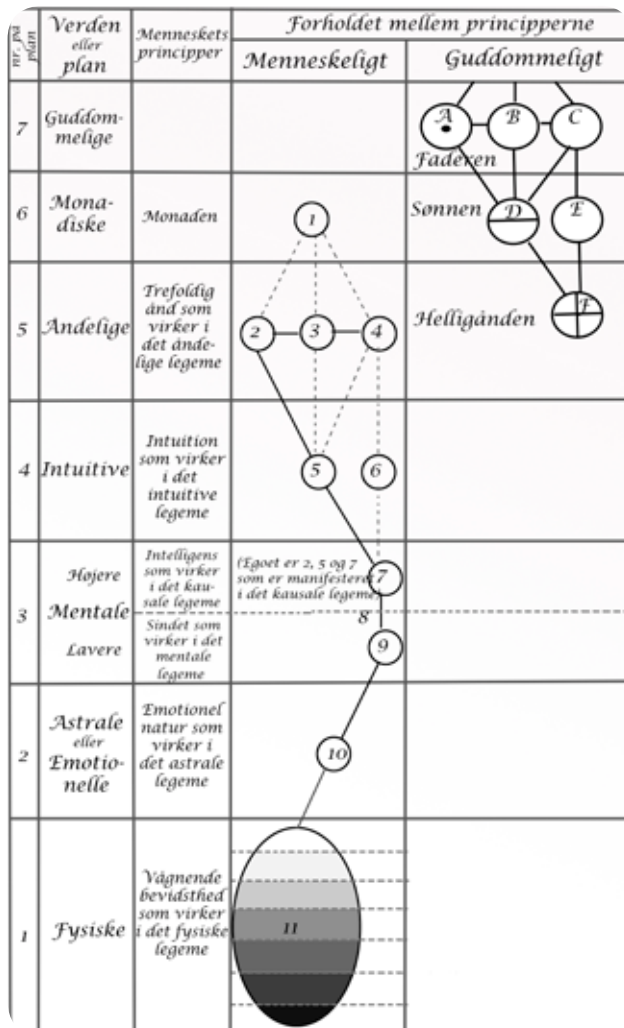
Diagrammet på næste side er der gjort et forsøg på at vise forbindelsen mellem Personerne i den hellige Treenighed. Ingen skal tro, at vi er uærbødige eller overmodige, når vi gør et sådant forsøg. Vi er fuldt ud bevidste om – og vi har den mest absolutte og faste overbevisning om – at Universets Store Arkitekt på uendelig vis overgår vore svage og meget små menneskelige forestillinger, og at enhver bestræbelse på at beskrive selv den laveste af hans myriader af manifestationer på mange måder uundgåeligt må komme til kort i sammenligning med sandheden. Alligevel har vi fundet, at et ærbødigt forsøg på at forstå hans arbejde kan være til hjælp for os i vore studier, for det kan afklare mange opfattelser og begreber, der tidligere har ligget tåget hen, og give os mulighed for at tale med sikkerhed, hvor vi tidligere kun kunne gætte. Sådanne bestræbelser kan ikke være forkerte, for jo mere vi trænger indad og opad i vores søgen, jo mere dybgående bliver vores opfattelse af hans uendelighed og hans storhed. Hans magt såvel som hans fred ligger ud over den menneskelige forstand. Alligevel vil



det være godt for os at prøve at fatte og forstå det, fordi forståelsen heraf forstærker vor ærbødighed for ham.

Diagrammet er selvfølgelig på ingen måde et billede, lige så lidt som et kort med højdekurver repræsenterer en mægtig snedækket bjergkæde eller en kurve med lysvibrationer afslører en fantastisk

solnedgang. Vi kan aldrig gøre os håb om at kunne afbilde Logos med Jordens matte og glansløse pigmenter eller inden for de hæmmende begrænsninger i det tredimensionelle rum, men det er til en vis grad muligt at vise det forhold, der er mellem de tre personer, som han manifesterer sig igennem.



I vort diagram vises Faderen, Sønnen og Helligånden som allerede nedsteget i vort system af indbyrdes gennemtrængende verdener og som manifesterende sig selv i henholdsvis den syvende, den sjette og den femte verden. Vi ved ikke, i hvilken form eller manifestation Logos eksisterer udenfor disse verdeneres begrænsninger. Alt, der kan siges med sikkerhed, er, at når hans liv kommer til syne i den højeste verden i solsystemet, vælder det ned i tre mægtige strømme, der bringer Logos' trefoldige ånd i manifestation. (A, B og C i diagrammet). A stiger ikke ned under dette niveau og kaldes Faderen i den kristne filosofi. Den Anden Person i den hellige Treenighed vækkes til live gennem en viljeshandling hos Faderen, der arbejder uden mellemliggende kræfter. Derfor omtales den Anden Person som *enbåren* eller i henhold til det oprindelige græske ord mere præcist *alene-født*, eftersom han blev skabt ud fra ét guddommeligt princip og ikke ud fra en *syzygy*<sup>3</sup> eller et par. Denne fremkomst afviger derfor fra alle andre og senere udviklinger i evolutionen. Læg mærke til, at den Anden Person fremstilles som dualistisk, og idet D ikke stiger ned under det sjette niveau, kaldes han for Sønnen. Denne dualitet har altid været klart erkendt af religionerne, men i den moderne

3 To modsatrettede kræfter, modsætninger, opposition

kristendom udtrykkes de to poler eller aspekter kun som guddommelighed og menneskelighed.

Udstrømningen af Helligånden (F) var en gammel kilde til teologisk uenighed og var angiveligt grunden til adskillelsen mellem den græske og den romerske kirke. I virkeligheden havde begge de diskuterende parter ret. Eftersom manifestationen af Faderen finder sted i den syvende verden, og Helligånden kommer frem i den femte, er det klart – forudsat sidstnævnte er en udledning af den første – at det kun kan ske ved at sidstnævnte først passerer gennem den mellemliggende sjette verden, hvor Sønnen manifesterer sig. Det er ikke sådan, at Helligånden nedstiger fra den manifesterede Fader (A) gennem den manifesterede Søn (D) (den nedstigning ville være repræsenteret ved den diagonale linje mellem A, D og F). En sådan tanke ville antyde en sammenblanding af funktionerne hos de adskilte personer eller aspekter, og den græske kirke gjorde ret i at modsætte sig det. Sandheden er, at Helligånden stiger ned fra C i den syvende verden, gennem E i den sjette, for at blive den manifesterede Helligånd (F) i den femte verden. I den betydning havde den romerskkatolske kirke ret i at indføre ordet *filioque*<sup>4</sup>.

4 og fra Sønnen. En tilføjelse til Den nikænske Trosbekendelse fra år 325/381 i afsnittet om Helligånden. Tilfø-

Symboleerne, der bliver brugt til at betegne de tre personer – punktet i cirklen for den Første Person; bjælken, der deler cirklen i to dele, for den Anden Person og krydset i cirklen for den Tredje Person – er uendeligt gamle.



Forbindelsen til principperne i mennesket vises ved at gengive en del af diagram 21 i *Videnskaben om Sakramenterne*, og læseren henvises til denne bog for at få en mere detaljeret forklaring. Man kan se i diagrammet, at den gamle tekst, der fortæller os, at mennesket er skabt i Guds billede, er sand på en meget vidunderlig og smuk måde. Det gælder ikke, som man i uvidenhed mente, menneskets ydre form og skikkelse, men det virkelige indre menneske, sjælen. På samme måde, som der ses tre aspekter af det guddommelige på det syvende plan, således kan man se den guddommelige gnist, ånden, som en tredeling i mennesket på det femte plan. I begge tilfælde er det andet aspekt i stand til at stige et plan ned og iklæde sig stoffet for denne verden. I begge tilfælde er det tredje aspekt i stand jelsen blev foretaget ved et lokalt kirke-møde i Toledo, Spanien år 589.

til at stige to planer ned og gentage processen. I begge tilfælde er der således en treenighed i enhed, adskilt i sine manifestationer og dog ét i den bagvedliggende virkelighed. Hvor ufatteligt udsagnet end må være, er det virkelig sandt, at principperne i mennesket, som vi kalder ånd, intuition og intelligens, ikke blot er paralleller, ikke blot er refleksioner eller udstrålinger af de tre Personer i den hellige Treenighed. De er på en eller anden måde selv meget sande udtryk for disse strålende væsener. ”I Ham lever, røres og er vi”.

De tre personer er fundamentalt set og på det højeste niveau alle lige stillede og lige evige. Men når de stiger ned i manifestation (som ved skabelsen af et solsystem) kan man sige, at den Tredje Person stiger længere ned i stoffet end de andre og således synes at være nærmere ved os – og i den betydning midlertidigt lavere i sin nedsenkethed. Den Første Person forbliver på sit oprindelige niveau. Den Anden Person træder et trin ned og manifesterer sig der. Den Tredje Person stiger to niveauer ned til det plan, vi kalder det åndelige, og manifesterer sig på det højeste trin af dette plan. Det er en illustration af det faktum, der er symboliseret ved udsagnet om, at Kristus har to naturer – Gud og menneske, fordi Han eksisterer som fuldkommen Gud på det højere niveau og på samme tid

findes i manifestation et trin lavere. På samme måde har Helligånden tre plan – det ene over det andet. Igen illustrerer diagrammet det omdiskuterede spørgsmål, hvorfra Helligånden udgår – fra Faderen eller Sønnen. Begge de modsatrettede udsagn er sande, for Helligånden udgår udelukkende fra Faderen. Men Han udgår gennem det andet niveau, der i særlig grad er stedet for manifestation af Sønnen. Helligånden kommer således både fra Faderen og Sønnen. De to linjer mødes i ham – trekantens vinkelrette side og hypotenusen – begge udsagn er derfor sande.

Helligånden var den første til at agere i systemet, og derfor siges det, at Guds ånd svævede over vandene. Han udsender sit liv i vandene og skaber stof, som vi kender det. Helligånden manifesterer sig for os selv i dag, og han gør det på to måder. For det første: han befinder sig stadig inde i Jorden og skaber nye elementer. Det seneste, vi har opdaget, er uran<sup>5</sup>, men han fremstiller stadig nye og tungere elementer. Han manifesterer sig også iblandt os i den vidunderlige kraft, som vi kalder *prana* eller vitalitet, det liv er hans liv. På det fysiske plan har vi således en manifestation af ham gennem det vi kalder ”livskraft-kugler”. (se *Det synlige og usynlige menneske og The Hidden Side of Things*).

5 Bogen er skrevet i 1920, der er kommet flere grundstoffer til siden (o.a.)

Det er stof, der er levendegjort af ham, som bruges af den Anden Person, når han går ned i stoffet i den anden store udstrømning. Således siges det på mystisk vis, at Kristus ikke kun tager form fra *Maria* eller havene af jomfrueligt stof, men fra Helligånden og Jomfru Maria.



Trekantens nedadvendte spids i diagrammet antyder det laveste punkt, hvortil der sker en nedstigning i stoffet – men selv det må være ufatteligt højt i forhold til vores bevidsthed. Denne manifestation af Helligånden er således det aspekt af Guddommen, der er nærmest os, og derfor udføres arbejdet gennem ham. Det er ham, vi påkalder ved konfirmation og ordination. Og gennem ham strømmer alle velsignelser og alle helliggørende kræfter ned, hvad enten der er tale om konsekration af kirker, vievand eller af en menighed. Som det nærmeste punkt af den manifesterede Guddom (udtrykket er forfærdelig materialistisk, men måske dog mindre vildledende end noget andet), er Helligånden det første aspekt, som mennesket kan blive forenet med, når det har hævet sig op til at blive noget mere end et menneske.

Gennem sit evolutionsforløb har mennesket nu nået det, der kaldes *nivritti marga*, vejen tilbage, og nu trækker han sig langsomt men sikkert op mod Gud, hvorfra han udgik – mod Logos, som han er en del af. Når han har nået adeptskebet, kan man sige, at han vandrer fra jorden til de himmelske regioner, som det symboliseres ved himmelfarten. Og efter at have trukket sig tilbage fra den almindelige menneskehed og blevet et overmenneske, bliver han også ét med Gud – i begyndelsen med den laveste manifestation af ham, som dog er så uendeligt høj – med Gud Helligånden. Efter at være blevet ét med denne mægtige manifestation udgyder han straks sig selv i form af ildtunger over sine venner og elever. Det er en del af Asekha indvielsen at blive ét med Logos på det niveau. Senere hæver han sig til et nyt trin og bliver ét med Kristusaspektet. Og dog må vi huske på, at dette kun sker inden for denne opbygning af planer, hvorimod Logos selv i al sin herlighed er uden for tid og rum. Og inden længe skal vi også blive ét med ham der. Der ligger altså stadig en evighed af udvikling foran os.



Alterfrontalet og alle de paramenter, der anvendes i pinsen, er røde efter ordre fra den verdensomspændende kirke, og det er almindeligt antaget, at det er til ære for den ild, der i evangeliet kom ned og hvilede på apostlenes hoveder. Ild er symbolet på Helligånden, og han beskrives til stadighed som ”Guds åndedræt”, ”Kærlighedens ild”, fordi han er den fantastiske kraft, der med vore ord bedst udtrykkes ved ord som ”ild” eller ”lys”. Den gejstlige røde farve står, når den har den rette nuance, for mod, tapperhed og kraft og billedliggør således for os Helligåndens mest fremtrædende egenskaber. Dette forhold har været en del tilsløret på grund af en utilfredsstillende oversættelse af hans vigtigste navn ”Talsmanden”. Det har været almindeligt at gengive det med det danske ord ”Trøsteren” og således henvise Helligåndens vigtigste opgave til tider med sorg og lidelse. Ordet stammer fra verbet *parakaleo*, der betyder ”at tilskynde”, ”at opmuntre”. Det danske udtryk, der bedst svarer til det græske *Parakletos*, er ’den, der opmuntrer eller styrker’. Og det er netop den sande funktion af Gud Helligånden i forhold til mennesket. Udgydt over os ved konfirmationen dvæler Helligånden altid i vore hjerter som en konstant stimulerende faktor, der styrker alt det gode. Han er altid parat til at opmuntre og styrke os, når vi påkal-

der hans latente kraft. The Church of England fejrer kun Helligånden ved denne ene lejlighed, men vi har tilføjet yderligere seks dage, hvor vi udviser særlig hengivenhed – søndag før advent, de tre søndage før fasten og to af søndagene efter trinitatis.

I visse dele af kirken blev Kristi himmelfart og festligholdelsen af

Helligånden fejret på samme dag. Man anerkendte dermed, at adeptens forening med Helligånden sker samtidig med hans opgåelse i de højere sfærer – også selv om udstrømmingen, som han herved bliver i stand til at døbe sin tilhængere med, først kommer over dem et par dage senere.

## Man må have tålmodighed

*Af Rainer Maria Rilke (1875-1926)*

*Man må lade tingene  
få deres egen, stille, uforstyrrede  
udvikling,  
som kommer langt indefra,  
og som ikke kan presses  
eller fremskyndes af noget,  
alt er at gå svanger – og  
derefter bringe til verden ...  
Modnes som træet  
der ikke presser sine safter  
og trostigt står i forårets  
storme,  
uden angst for, at måske  
ingen sommer kommer efter.  
Dog, den kommer!  
Men den kommer kun til de  
tålmodige,  
der har det som om evigheden*



*lå foran dem,  
så sorgløs, stille og stor ...  
Man må have tålmodighed  
Med det uforløste i hjertet,  
og prøve på at holde af  
spørgsmålene selv,  
ligesom aflukkede stuer,  
og som bøger der er skjævet  
på et meget fremmed sprog.  
Det drejer sig om at leve  
alting.  
Når man lever spørgsmålene,  
lever man sig måske lidt efter  
lidt,  
uden at mærke det  
en skønne dag  
ind i svarene.*

## Hvor vejene skilles - Kapitel 5 - Doktrinen om mennesket

*Af biskop Frank W. Pigott (overs. v. Susanna Bang)*

---

**Her fortsætter vi Frank W. Pigotts (præs. biskop 1934-36) artikelse-  
rie fra 1925. Lise Ollendorff har  
suppleret med at indsætte de kor-  
rekte græske termer fra Pigotts  
originaltekst.**



Hvis man bliver spurgt om, hvad det specielle er, som liberal katolsk kirke står for, kan man ufortøvet svare, at læremæssigt står den for doktrinen om menneskehedens guddommelighed. Der er intet nyt i denne lære om enheden af Gud og menneske. Det er en lære, der er velkendt for alle, der kender bare lidt til de orientalske religioner og filosofier. Også mange kristne uden for kirkerne tror på dette, og ikke så få indenfor, men det er ikke den officielle lære i den katolske kirke. Kirken har aldrig forsøgt at definere menneskets natur, som den har defineret Kristi natur og de Tre-i-En i Guddommen, bort set fra den negative definition, der er fremlagt i den jødiske ide om den skarpe adskillelse mellem Gud og mennesket, hvorved Kirken udelukkede, at alle er guddommelige. Det er et åbent spørgsmål. Men selv om læren ikke er ny,

er det bestemt meget nyt i den katolske kristendoms historie, at en sand gren af den katolske kirke ikke alene skulle tillade, men opmuntre og ligefrem tage en lære for givet, der hidtil har været begrænset til Østen, en lære, der bedst kan opsummeres i et orientalsk helligt skrift: ”Aldrig har der været en tid, hvor Jeg ikke eksisterede, ej heller du eller alle disse konger; og heller ikke i fremtiden skal nogen af os ophøre med at være til.” (Bhagavad Gita 2.12).

Læren om den guddommelige immanens har altid været tilladt i Kirken, og aldrig har en sådan lære været beskrevet smukkere end af nogle af de mystiske lærere af i dag. Men læren om immanens er meget anderledes end læren om identitet. Kirkens bedste tænkere og lærere ned gennem tiden taler ofte om Gud eller Kristus eller Helligånden som immanent i mennesket. Han dvæler i os, regerer i os, han har sit allerhelligste blandt os, er ”lyset der oplyser ethvert menneske”, og iflg. Paulus omtales den menneskelige krop som et tempel for Helligånden. Men teologer identificerer sjældent om nogensinde det allerinderste af mennesket med Gud. Det gælder også



teologer fra liberale kirker som The Anglican Broad Church party<sup>1</sup> og kongregationalisterne<sup>2</sup>. Det er *det*, der specielt tegner liberal katolsk kirkes lære. På det punkt forlader liberalkatolikker selskabet af selv de mest liberale tænkere og lærere inden for katolsk kristendoms gamle kirker. For i de gamle katolske kirker – det gælder specielt den romerske og den højanglikanske – er der en dybt rodfæstet ide om, at hvis alle mennesker er guddommelige, må Kristus på en eller anden måde være mindre guddommelig, end hvis han som den eneste af menneskeheden er guddommelig af oprindelse. Det kan diskuteres, om en sådan påstand understøttes af nogen høj autoritet, men ideen er bestemt så dybt rodfæstet, at en gruppe, der tror, at alle mennesker er guddommelige, i dag ikke har en chance for at blive anerkendt som katolikker, og slet ikke som ortodokse, af traditionalisterne.



Og dog er netop den lære nøglen til hele situationen for liberalkatolikker. Uden den synes der kun at være et spinkelt håb for, at den

1 Det liberale element i the Church of England

2 En form af den protestantiske kirke, hvor hver enkelt menighed har ansvaret for sin egen trosmyndighed.

store katolske religion kan appellere effektivt til den højeste intelligens i den nuværende og de følgende generationer. For liberalkatolikker synes denne lære at have svaret på det store spørgsmål – menneskeheden hvorfra, hvordan og hvorhen. Den er det tabte ord, den tabte halvdel af den store sandhed, på grund af hvilket mennesket snubler og slås i sit fremskridt. Kun i lyset af dette ord kan han håbe på at virkeliggøre sit broderskab med alle mennesker og undslippe forestillingen om adskilthed. Det er derfor liberal katolsk kirkes funktion at proklamere denne sandhed. Og ikke alene at proklamere den, men at gøre dette frimodigt og ihærdigt som en katolsk lære, der er indeholdt i og en del af koncilerne definitioner af doktrinen om Kristus. At proklamere, at folk derfor ikke bare må, men burde tro på en sådan lære om menneskeheden og forblive i den katolske kirke – dele alle dens goder med traditionalisterne, tage del i alle dens skatte.

Hvad er denne lære så, når den udtrykkes svarende til koncilerne definitioner? Den er, at Gud og mennesket er ét. Det er ikke nødvendigt at definere Gud ud over koncilerne definition at han er Én i Tre og Tre i Én. Og ud over at sige, at den Gud, vi taler om, er den Gud, som Herren Kristus åbenbarede og beskrev som Faderen – ikke den jø-



diske Jehova men Systemets Gud eller Logos og i sidste ende den Absolutte Ene. Modsat arianerne tror vi af hele vort hjerte, at Kristus og alle mennesker er ”af ét væsen med Faderen” – ikke på den populære hellenistiske måde, at mennesket kan opnå guddommelighed eller blive guddommeliggjort, eller som når de græske teologer sommetider taler om, at kristne bliver Gud i Kristus (θεοποιεῖσθαι). Vi tror det på samme måde, som når Athanasius og hans tilhængere erklærede, at Kristus var ”af ét væsen med Faderen”. Det kan siges om Kristus og om det virkelige selv i ethvert menneske, om *ego ipse*, at ”der var aldrig en tid, da han ikke var”. Det selv, den gnist, som er det guddommelige i mennesket, en fast bestanddel af Christos, Guds Søn, den Anden Person i den hellige Tre-enighed, er – i Sønnen – udgået fra Faderen eller er blevet ”undfanget af sin Fader før alle tidsaldre” i tiden. Den gnist har eksisteret i al evighed, med Sønnen, i Faderens skød. Den har aldrig *ikke* været.



**S**ammen med katolikkerne og modsat appollinarianerne kan vi sige om Kristus og ethvert menneske, at han var ”sandt” eller ”perfekt menneske” (*verus homo*) med

et menneskes krop, følelser og sind. ”bestående af en fornuftig sjæl og menneskeligt kød”. Det kan siges om ethvert menneske, som det kan siges om Kristus, at han i sit inderste selv er ”Guds Søn” fra evighed og til evighed, hvilket er i modsætning til nestorianerne. Derfor kan enhver moder ganske rigtigt beskrives som ”bærer af Gud” (θεοτόκος), for så vidt som hun er bærer af en krop, der midlertidigt skal anvendes af en, hvis allerinderste selv er guddommeligt, uanset hvor formørket dette inderste selv måtte være. Og modsat eutychnianerne, monofysitterne og monotheliterne kan vi sige, at i Kristus og i enhver person er der to naturer – en højere og en lavere. Det højere er guddommeligt og det lavere er menneskeligt. Vi kan sige, at i Herren Kristus var og er det lavere i fuldstændig samklang med det højere, så han ikke kendte til synd, men at i andre er det lavere i nogen grad ude af samklang med det højere. Derfor den konstante strid mellem kødet og ånden, som er ”i modsætning til hinanden”, indtil den fuldstændige samklang er nået. Men uanset om de to naturer er i fuldstændig samklang, som hos Herren Kristus, eller ude af samklang, som hos os selv, så er de *to* naturer og *to* viljer, som katolikkerne lærer det, og ikke *en* natur og *en* vilje, som eutychnianerne, monofysitterne og monotheliterne lærte det.

Hvis man følger denne teori, hvad er så forskellen mellem vor Herre og os selv og menneskeheden i al almindelighed? Vi har antydnet et svar ovenfor ved at betragte den katolske eller ortodokse lære som modsætning til den eutychianske eller kætterske lære om de to naturer, men spørgsmålet er så vigtigt og fundamentalt, at svaret nødvendigvis må uddybes nærmere. Med hensyn til guddommen er der ingen forskel. Der er kun én Gud. Den Gud, der var inkarneret i Kristus, er også inkarneret i hele menneskeheden. Ligesom Kristus er vi ”lige med Faderen i vor guddommelighed”. Men med hensyn til menneskeheden er der en meget stor forskel. I løbet af alle de tidsaldre, hundreder af tusinder, ja måske ligefrem millioner af år, hvor menneskeheden har eksisteret på denne og muligvis andre planeter, har Herren Kristus fuldkommengjort sin menneskelighed. Han har løftet den ind i guddommen, hvor den altid vil forblive som sandt menneske. Han har virkeliggjort sin sande natur, essensen af sin guddommelighed ”ved at bringe menneskeligheden ind i Gud”. Det har vi ikke gjort. Nogle af os er langt fra at have gjort det. Han er bevidst om den enhed, det er vi ikke. Når vi taler om Herren Kristus som inkarneret i Palæstina og som tilstede ved enhver katolsk eukaristi kan vi derfor sige om ham, at han i sandhed var Gud

Sønnen, fordi han som menneske var bevidst om den enhed. Med samme begrundelse kunne han sige ”Jeg og Faderen er ét” (ĕv). Det kan vi endnu ikke. Vi er også ét med Faderen, men som inkarnerede mennesker er vi endnu ikke bevidste om det.



Det er forskellen, og en meget stor forskel. I alle disse forhistoriske aldre, i liv efter liv – for Østens folk har uden tvivl ret i deres lære om successive inkarnationer – har han gennemgået alle vore oplevelser, ja selv synd. Der er ingen oplevelser, ingen erfaring, som vi kender til, som han ikke også har kendt til i fjerne tidsaldre. Erfaringer som gammel såvel som ung, yngling og barn. Erfaringer med hjemligt familieliv såvel som cølibat, erfaringer med kvindelige såvel som mandlige inkarnationer, i alle racer og klasser. Han har kendt dem alle. Således er han virkeligt og sandt menneskelig. I sandhed vor broder ”fristet i alle ting ligesom vi”<sup>3</sup> og dog ”helt uden synd”, hvad angår manifestationen i Palæstina. Han havde nået et udviklingstrin, hvor synd er umulig, længe før den inkarnation. Længe inden da var den menneskelige vilje så totalt

---

3 Hebr. 4,15

ét med den guddommelige vilje, at han ikke var stand til at synde. For i sidste ende og analyseret til bunds er synd forårsaget af mangel på samklang mellem den menneskelige og den guddommelige vilje, og når denne mangel på samklang transcenderes og muligheden for den er forbi, er synd umulig.



Derfor var han i sin sidste jordiske manifestation også fri for uvidenhed. De katolikker, der snubler over læren om ”tømningen” (κένωσις) af guddommelig vilje før vor Herres inkarnation – som dens eksponenter hævder, er ortodoks – gør ret i at stoppe op, før de accepterer en sådan lære som sand. Der var ingen uvidenhed i ham på det tidspunkt, uanset hvor meget en sådan lære synes at blive understøttet af den hellige skrift. Længe før det tidspunkt havde han bragt sin menneskelighed ind i Gud – og at han bragte sin menneskelighed ind i Gud medførte, at guddommen kom ind i menneskeligheden. Der var intet angående os mennesker og vores udvikling, intet af Guds plan – så langt som den plan omfattede udviklingen af liv inden for vort solsystem – som han ikke kendte til. Derudover ved-

rører det ikke os at vide eller bare at gætte på, hvad han vidste. Det kan siges i sandhed, at på samme måde, som han var uden synd i den palæstinensiske inkarnation, var han også uden uvidenhed. Den kenotiske<sup>4</sup> Kristus er, som han præsenteres af nogle ledende anglikanere, for reduceret til at være overbevisende eller inspirerende. En sådan Kristus kunne ikke have været et fyrtårn over alle andre ned gennem tiderne.

Ifølge denne teori, såvel som ifølge den traditionelle, var Herrens formål med at komme til os for to tusind år siden at hjælpe os med at klatre op til den højde, hvor han befinder sig, at frelse os fra de synder, der hindrer vores udvikling og forsinker vores opadstigende fremskridt ”indtil vi kan rumme Kristi fylde”. Han er som menneske bevidst Gud. Vi er i vore inderste naturer Gud, men som mennesker er vi ikke bevidste om vor guddommelighed. Hans menneskelighed er så fuldstændigt underkastet den guddommelige natur, at der nu ikke er nogen kløft imellem dem. Skønt guddommelig menneskelighed er hans menneskelighed stadig menneskelighed. Som mennesker, dvs. i vore lavere naturer, er vi ikke bevidste om vor guddom-

4 Kristus frivillige afgivelse af nogle af sine guddommelige egenskaber for at kunne identificere sig med menneskeheden. Sengræsk kenosis – at tømme, kenoun – at rens, tømme, kenos -tom

melighed, fordi disse lavere naturer endnu ikke er underkastet og i samklang med de højere naturer. Endnu er alting hos os ikke underkastet det guddommelige, men vi er i stand til at blive det, vi er, i stand til at bringe det lavere i fuldstændig samklang med det højere og til at blive bevidst guddommelige. Det er den guddommelige vilje og den guddommelige plan for alle mennesker, men ikke endnu. Kristi mission for to tusind år siden var at hjælpe os til at blive, hvad Gud har villet, at vi skal blive. At hjælpe os til at blive, hvad han allerede er blevet – mennesker, der er bevidst guddommelige, super-mennesker. Hans mission er at hjælpe os, så vore menneskelige naturer kan blive ét med hans natur og således ét med Faderen, og at blive ét med Faderen er at være helt naturlig og sandt menneskelig. Det er det, der menes med udtrykket ”at komme til Gud gennem Kristus”. Det hører til doktrinen om frelse i højere grad end til doktrinen om mennesket, hvordan han hjælper os til at stige til de højder, hvorfor dette skal undersøges i en anden artikel.



**D**e, der hævder at fortolke den katolske tro således inden for den orientalske psykologis rammer,

må forvente at blive spurgt, hvilken autoritet de har til at gøre dette, og hvem der gav dem denne autoritet. Det er en rimelig anmodning, og svaret er også rimeligt, selvom det sandsynligvis ikke vil tilfredsstille dem, der kræver, at alle læresætninger skal kunne bestå en ”hellig skrift prøve”. Svaret er, at den ydre autoritet, som liberalkatolicismen hviler på, ikke vil blive betragtet som tilstrækkelig autoritet af mere end relativt få mennesker, der vil finde ud af det selv, men at den virkelige autoritet for dette som for ethvert andet forslag ikke er en ydre, men en indre autoritet. Det er sandhedens ånds autoritet i mennesket, og det er på den ånds autoritet, at liberalkatolikker først og fremmest må bygge for at retfærdiggøre deres specielle lære over for verden. De må proklamere deres lære i tillid til, at sandhedens ånd i det søgende menneske i højere og højere grad vil besegle at denne lære er sand. Det er, når alt kommer til alt, den højeste og bedste og eneste tilfredsstillende autoritet, som nogen kan kræve eller finde for enhver lære. Hvis en lære er sand, vil dens egen sandhed efterhånden bevise det. Og hvis den ikke er sand, kan ingen skriftbeviser nogensinde gøre den sand. Så vores læres sandhed vil bevise det i løbet af kort tid. Den vil anbefale sig selv ved det lys, den kaster på mange af livets problemer, der ellers ligger i mørke. Men

de, der gennem vedvarende tanker om menneskets guddommelighed og menneskets udvikling gennem successive inkarnationer, indtil vi kan rumme Kristi fylde – de, der gør sig fortrolige med læren om panenteisme<sup>5</sup>, som en sådan lære kan kaldes, hvis der er brug for en mærkat – og så igen vender tilbage til de hebræiske og kristne skrifter og læser dem igen i dette lys, de vil blive forbavset over at finde ud af, hvor megen støtte der er at finde for denne lære i disse skrifter. Men det er ikke liberales måde at forlade sig på skriftsteder eller citater fra de patristiske<sup>6</sup> skrifter for at finde bevis for deres overbevisninger. Deres eneste test er: lyder denne lære sand? Kaster den lys på de vanskelige problemer i livet? Beviser dens egen sandhed det? Er den i sig selv umiskendeligt sandsynlig?

Og nu kan vi endelig vende os mod spørgsmålet: Hvis det er sandt, hvorfor appellerer den kristne religion, som den forklares teologisk af katolikker eller protestanter, ikke i højere grad til det søgende menneske? Kan det ikke være, fordi den lære altid er baseret på jødiske opfattelser, der ikke synes at passe til

5 af græsk pan en theoi ”alt i Gud” og ”-isme” - den opfattelse, at verden er i Gud, men at Gud transcenderer, dvs. er mere end den fysiske verden. Opfattelsen er en form for panteisme, men hævder netop ikke identiteten mellem Gud og verden.

6 patristik: studiet af kirkefædrene

den post-kopernikanske videnskab? Fra først til sidst, fra syndefaldet til den endelige forløsning, har teologi altid forudsætninger i baggrunden, som er for lokale, for små, for snævre, for jødiske til at være overbevisende. Den traditionelle lære har ingen vægt, fordi den ikke fortæller mennesket, hvad han ønsker at vide, men noget andet, som han ikke er interesseret i. Han tror, at der et eller andet sted er en ufejlbarlig lære, en guddommelig udviklingsplan, en forklaring på den store livsgåde. Det er den plan, det søgende menneske forsøger at afdække – eller han søger i det mindste at løfte en flig af sløret, der skjuler planen. Men teologerne fortæller ham kun om en fremmedgørelse mellem ham og Gud, som han ikke tror på, om forsoning og blodofre, som han ikke kan forstå, og om en soning, som han ikke er interesseret i. Det er alt for jødisk. Det er ikke nok til at dække menneskets behov.



Selv Herren Kristus er ikke nok, teologisk forklaret. Den forklaring udløser ingen forbløffelse, ingen ærefrygt, ingen tilbedelse. At forklare ham ved at fastslå, at han er Gud eller Gud Søn kan ikke til-

fredsstile, selv når udsagnet er understøttet og yderligere forklaret af koncilerne definitioner. Det gælder for begge, at med den forklaring er han så afhumaniseret, at han synes at være næsten ubrugelig som eksempel eller som forløser. Eller forskellen mellem ham og resten af menneskeheden er ikke tydelig, alt efter, om det er den jødiske eller den orientalske ide, der dominerer i de søgendes sind. Hvis det er den jødiske, så synes Kristus at være fjernet helt fra mennesket, uanset hvor meget det siges, at han var både sandt menneske og sand Gud. Det er næsten umuligt for andre end specielt byggede sind at forstå, hvordan et væsen kan være både Gud (i jødisk forstand) og menneske. De to ideer udelukker gensidigt hinanden. Eller, hvis den orientalske ide dominerer, så er det vanskeligt – uden den tilsvarende ide om udvikling gennem genfødsel – at se, at der siges mere om Kristus, når det erklæres, at han er Guds Søn, end der kan siges om ethvert menneske. Selv når det erklæres, at han er Gud Sønnen, den Anden Person i den hellige Treenighed, synes der ikke at siges mere om ham, end der til en hvis grad kan siges om enhver anden person. For det er helt tydeligt, at den Anden Person i den hellige Treenigheds funktioner ikke blev suspenderet i den tid, Kristus var inkarneret, og derfor kunne den inkarnation kun være en

delvis manifestation af Gud Sønnen. Hvis det ikke forklares, hvordan han mere fuldt ud end andre mennesker manifesterede Gud Sønnens liv og bevidsthed, er det ikke en tilfredsstillende forklaring på hans storhed at sige, at han var den Anden Person i den hellige Treenighed.

**M**ennesket søger noget andet, noget bedre end kirkerne giver ham, og han synes at være skuffet over dem, selvom han ikke altid bebrejder dem, fordi de ikke giver ham det, han søger. Teologisk kristendom appellerer så lidt, fordi den ikke graver dybt nok. Det kan godt være, at det, den siger, er sandt, men sandheden er dybere og mere storslået, end teologerne opfatter. Fra teologernes synspunkt er det søgende menneske som en døv, der stopper sine ører til, ”der nægter at høre stemmen” fra teologerne ”hvor meget de end charmerer sig ind”.

**D**et kan måske være liberal katolsk kirkes stolte særpræg, at den er blevet sendt ind i verden for at åbenbare en del af den dybere lære, som menneskets søgende sind leder efter. Det kan også med tiden blive dens funktion at sige mere og mere, efterhånden som mennesker ”bliver i stand til at høre det”, om de store lærere, hvis eksistens kristendommens kirker i dag er fuldstændigt ubevidste om.

## En saga om lyset

*Fortalt af Otto Vikiing til børn og unge i Runda Bordets orden i Stockholm*

*Oversat af Susanna Bang*

---

**E**n gang for længe, længe siden var verden og menneskene og alt andet helt anderledes at se på end det, vi kender til. Dengang var alt kun lys og farver. Jorden havde en farve, luften en anden, og menneskene var som regnbuer, der skiftede i alle mulige farver. Dyrene havde hver sin farve, ligesom også planter og træer. Men de skiftede ikke som menneskene, de skiftede kun efter årstiderne ligesom løvtræer gør om vinteren og sommeren. Og englene var synlige som store smukke væsener i smukke farver, ligesom flammerne der svævede frem og tilbage mellem himmel og jord, fuldt optagne af at hjælpe alting frem alt efter hvad de fik besked på af Gud – eller måske skulle vi hellere sige Kongen<sup>7</sup>, for Gud har jo givet Kongen den opgave at overvåge, at alt sker her på jorden, som Han har bestemt det.

**O**g når man så på menneskene dengang, så så man med det samme, hvordan de havde det, for farven i deres lyslegeme skiftede alt efter, om de var glade eller kede af det, og alt hvad de tænkte stod som

en lysende sky omkring dem eller svævede som lette dun ud i verden og satte sig på dem de tænkte på. Der fandtes gode, lyse og venlige tanker i de smukkeste rosa, grønne og blå farver. Og der fandtes alle slags vrede og begærfulde tanker, som så ud som sorte pletter og grå røgskyer, engang imellem med små ulækre ildgnister inde i røgskyen. Og når de små tankedun satte sig på dem, de var tiltænkt, bragte de glæde eller sorg alt efter om de var født af gode eller onde tanker.



**I**forstår nok, at ingen kunne skjule for andre, hvad de tænkte eller hvordan de havde det, ja ikke en gang for sig selv, og derfor var de meget venligere end vi normalt er det i dag. Der er jo heller ingen af os i dag, der bryder sig om at vise sig for sine venner i grimt tøj eller med beskidte hænder og beskidt ansigt.

**D**et var også så dejligt at se de smukke farver, man mødte overalt, når man selv lyste op med klare smukke farver, og at møde

---

<sup>7</sup> I det Runde Bord står der altid en stol tom til ”Kongen”, der repræsenterer det højeste åndelige aspekt for hver enkelt uanset hvilket navn vi giver det.



englenes glade smil, når de svævede forbi på deres hastige færd og så, at vi alle havde vores smukkeste farver på. Ja, for på den tid tog man ikke sit pæneste tøj på, man klædte sig i smukke tanker – altså i smukke lysfarver.



Men efterhånden som tiden gik, blev menneskene og alt andet på jorden ligesom mørkere og mørkere. Mens de tidligere havde været lette som luften, så de kunne svæve som tidseldun, så tyngedes de nu mere og mere ned mod jorden, og deres krop blev så tæt og fast, at lyset ikke længere kunne skinne igennem den. Til sidst blev menneskene og alt andet sådan, som det er nu. Men englene blev ved med at være, som de altid havde været, selvom menneskene ikke længere kunne se dem – i hvert fald ikke altid. Og menneskene så heller ikke længere lyset i dyrene og planterne. Hele verden lå som vi kender den, mørk og trist, når solen ikke skinner og farver træerne grønne og himlen og havet blå og – når den står op eller går ned – viser os alle de vidunderlige farver, som jorden og alle disse skabninger engang var klædt i.

Nu kunne menneskene tænke se det, for de glemte, at englene så dem, og Kongen, og de kunne tro, at blomster og træer ikke havde sjæl ligesom heller ikke dyrene – for de kunne jo ikke se lyset, som skinnede i dem.

Nu gik der mange, mange år og menneskene blev grå og grimme, for de tænkte kun på sig selv. Men Kongen skuede ud over jorden og så, hvor slemt det stod til. Han så al den elendighed, menneskene skabte for sig selv, fordi de ikke længere kunne se lyset skinne i verden. Så Han sendte sine Riddere ud, forklædte som almindelige mennesker, for at fortælle menneskene om lyset der skinner i alle skabninger. Det lys som kommer fra ham, ligesom dagens lys kommer fra solen. Og lidt efter lidt fik først den ene, så den anden øje på dette lys og så, hvor smuk verden var eller kunne være, når bare ikke menneskene gjorde den så beskidt med deres tanker. De så, at inderst inde i alle skabninger fandtes der noget, der var fælles for dem alle. At alle lyste med det samme lys, selv om også lysstyrken og farvenuancerne var forskellige. Og så begyndte de at tænke på dyrene og planterne som på deres bedste venner blandt menneskene. Englene smilede igen glade til dem, og menneskene begyndte igen at lyse i klare og smukke farver.



## Nyheder og program

Juni – september

---

### Kongres i Holland i anledning af LKK's 100 års jubilæum

---

**T**il februar 2016 kan liberal katolsk kirke fejre sin hundrede års fødselsdag – regnet fra den dag J.I. Wedgwood blev bispeviet.

**D**ette markeres ved et særligt arrangement i Naarden i Holland til næste sommer.

**D**er er endnu ikke noget færdigt program for arrangementet, men det anbefales allerede nu at reservere dagene **9. – 12. juli 2016**. Kongressen vil være åben for *alle* og omfatte såvel tjenester, foredrag og samvær med liberalkatolikker fra hele verden.

---

### Helligåndskirken, København

*c/o Simone Andersen, Brumleby 103, 2100 København Ø*

*Konto: 8411 4091013*

---



#### Tjenesteliste

**Sønd. d. 21. juni, kl. 11.00**

*3. søndag efter Trinitatis*

Mariaandagt, helbredelsestjeneste og messe. Farve: hvid. Gud som englenes hersker.

**Sønd. d. 9. august, kl. 11.00**

*10. søndag efter Trinitatis*

Mariaandagt, helbredelsestjeneste og messe. Farve: grøn. Motto: hen-givenhed

**Sønd. d. 23. august, kl. 11.00**

Mariaandagt, prim, sakramental meditation.

**Sønd. d. 13. september, kl. 11.00**

*Søndag i festugen for Marias fødsel*

Mariaandagt, helbredelsestjeneste og messe. Farve: hvid.

**Sønd. d. 27. september, kl. 11.00**

Mariaandagt, prim, sakramental meditation.

**Sønd. d. 11. oktober, kl. 11.00**

*19. søndag efter Trinitatis*

Mariaandagt, helbredelsestjeneste og messe. Farve: grøn. Motto: Takt og tolerance

---

## Maria Magdalene Kirke, Nordsjælland

*Hansensvej 10, 1.tv., 3400 Hillerød*

*Konto: 8411 4171939*

---



**Kirken er åben 10.30-14.30.**

### Tjenesteliste

**Sønd. d. 30. august, kl. 11.00**  
*13. søndag efter Trinitatis*

Sangmesse. Farve: grøn. Motto: gode gerninger

**Ekstraordinært årsmøde efter tje-  
nesten**

**Sønd. d. 27. september, kl. 11.00**  
*17. søndag efter Trinitatis*

Sangmesse. Farve: grøn. Motto: åndelig udvikling.

---

## Biskop CW Leadbeaters Oratorium

*Egegårdsparken 5, 4000 Roskilde*

---



**Alle er velkommen, men da kirkerummet har et begrænset antal pladser, bedes deltagelse i tjenesterne meldt senest dagen i forvejen på tlf/sms 2874 1721 eller mail [kenneth@lkk-dk.dk](mailto:kenneth@lkk-dk.dk).**

**Sønd. d. 19. juli, kl. 10.30**  
*7. søndag efter Trinitatis*

Sangmesse. Farve: Rød. Motto: Renhed, en dag viet Helligånden.

**Sønd. d. 16. august, kl. 10.30**  
*Søndag i festugen for Marias optagelse i himlen*

Sangmesse. Farve: hvid.

### Tjenesteliste

**Sønd. d. 21. juni, kl. 10.30**  
*3. søndag efter Trinitatis*

Sangmesse. Farve: hvid. Motto: Gud som englenes hersker.

**Sønd. d. 13. september, kl. 10.30**  
*Søndag i festugen for Marias fødsel*

Sangmesse. Farve: hvid.

---

## Sankt Gabriels Kirke, Århus

*Lysets Hus, Posthusmøgen 11C, 8000 Aarhus C*

*Konto: 1551 2377195*

---



**Der serveres kaffe/te og kage, medbring evt. madpakke. Herefter samtale over forskellige kirkelige emner.**

### Nyheder

Efter sommerferien vil tjenesterne begynde allerede kl. 11.00!

### Tjenesteliste

**Sønd. d. 14. juni, kl. 11.15**

*2. søndag efter Trinitatis*

Sangmesse og helbredelsestjeneste.  
Farve: grøn. Motto: Gud som lys.

**Sønd. d. 30. august, kl. 11.00**

*13. søndag efter Trinitatis*

Sangmesse. Farve: grøn. Motto: gode gerninger.

**Sønd. d. 13. september, kl. 11.00**

*Søndag i festugen for Marias fødsel*

Sangmesse og helbredelsestjeneste, palmesøndag. Farve: hvid.

**Sønd. d. 24. oktober, kl. 11.00**

*Søndag i festugen for Sankt Rafael*

Sangmesse. Farve: hvid

---

## Sankt Rafaels Center, Midtjylland

*Roevej 6, 8643 Ans By*

---



**Der holdes ingen tjenester resten af året**



CW Leadbeaters hovedværk

# Videnskaben om sakramenterne

er udkommet på dansk

køb den i din lokale menighed

CW Leadbeaters bog Videnskaben om Sakramenterne er udkommet på dansk i bogform. Den er blevet til i et samarbejde mellem udgiveren Else Marie Post og liberal katolsk kirke og udkommet på forlaget Books on Demand.

Bogen er en videnskabelig undersøgelse af den effekt gudstjenesterne har på de indre planer. Den indeholder en beskrivelse af den revision af den gamle tjenesteform, Leadbeater og Wedgwood gennemførte i kraft af grundig teologisk forståelse og med hjælp af clairvoyancens nådegave. Bogen indeholder gengivelser af den gradvise opbygning af den åndelige bygning, som rejser sig under



messen. Samtidig er bogen også et dybt kig ned i den særlige esoteriske kristendom, som er liberal katolsk kirkes særlige kendetegn. Det bevidste samarbejde med englenerne bliver beskrevet indgående, og kirkens brug af de syv stråler med tilhørende juveler forklares omhyggeligt.

Videnskaben om sakramenterne kan læses som en indføring ind i en fantastisk verden af ceremoniel, kristen, hvid magi og er et lækkert og nyttigt opslagsværk for den som er interesseret i den liberalkatolske niche i religionernes verden.

*Ved køb i LKK koster den 400 kr.*